

219. KAJÍCNÝ MILEC

455.

Od Přibora

Bě - ži vo - da, bě - ži, po ka - me - nich šu - sti, zka - zal mně můj mi - ly, že mne už o - pu - sti,
dle slo - ve - čka je - dne - ho po - zby - la sem mi - le - ho.

Běži voda, běži,
po kamenich šusti.
Zkazal mně můj milý,
že mne už opusti;
dle slovečka jedného
pozbyla sem mileho.

Ja přijdu k muzice,
stojím vedle kola,
můj milý se točí,
něboji se Boha,
kole mne se otira,
jinu do tańca bira.

Cos mi ty tu přišlo,
něšcastne stvoření!
Nadarmo je všecko
to tvoje choděni;
neb ja juž mam jineho,
Pana Boha sameho.¹⁾

Dycky mně sliboval,
stoja v naší sini,
že mne nězaněcha,
dyby měl sto jiných.
A ještě žadnej něměl,
a už na mne zapomněl.

Šla ona do domu,
lehla na lůžečko:
Ach, potěš mi, Bože,
to moje srdečko.
A tu přijdě a buří:
Staň, ma mila, otevři.

A ja tebe prosim,
bys se něhněvala,
červeným hedbavim
šatek vyšivala;
neb sem ja ten, co sem byl,
navratit se zas minim.

¹⁾ Ešce sem ja sobě
těch slov nězapsala,
a co bych ja tobě
dveři otvírala?

Dyť ty nejsi z růže květ,
dy je ešce chasy cely svět.

Jinde:

Nač by ti ja, synku,
dveři otvírala,
dy tě při muzice
jina milovala,
ty maš v hlavě šibalku,
chceš mne podvest, šohajku.

Z doplňků:

Co sem se nabuřil, něchtěla otevřít,
musel sem svu hlavu na kameň položit.
Kaj se smutny poděju?
Včil se ja sluzama zaleju.

220. ZÁRMUTIVÝ SLAVÍK

456.

Od Přibora a od Loštic

Bě - ži vo - da z ja - vo - ra, bě - ži vo - da z ja - vo - ra, ež k mej mi - lej do dvo - ra.

[: Běži voda z javora, :]
ež k mej milej do dvora.

vem putenkou, vylivaj.

A tak krasně zazpival,
ež se zamek rozlehal.

Děvucha ju vyliva,
šohaj se na ňu diva.

Což bych ja ju vylival?
Dy sem ji tam něnalal.¹⁾

Nězpivaj tak, slavičku,
rmutiš našu Aničku.

Nědivaj se, nědivaj,

Přiletěl tu slaviček,
sednul si na zameček.

¹⁾ Dyť sem tě nemiloval.

Nechť si ju ten vylívá,
co za tebó chodívá.